

Decepcions comprensibles. Reaccions equivocades

written by Pere Grau i Rovira | 5 de setembre de 2023

La decisió del president Puigdemont de substituir l'Assemblea de Representants per dues cambres més adients amb l'evolució del conflicte, ha suscitat decepcions comprensibles i reaccions fora de lloc, fruit d'una falta de comprensió per part de molts (crec jo) tant de les exigències d'aquesta difícil etapa de la lluita per la independència, com del caràcter provisional de totes les institucions i organismes de l'exili que han d'adaptar-se en cada moment a l'evolució dels esdeveniments i no poden tenir de cap manera la mateixa garantia de permanència que tenen les institucions en un país normal.

Per les informacions que m'han arribat per part autoritzada, hi ha hagut a l'Assemblea un grup minoritari que volia que el Consell fes allò que ells volien (i que m'atreveixo a suposar que era potser una posició extrema, "numantina") i que no haurien dubtat a fer-lo caure si haguessin tingut la més mínima possibilitat d'èxit. Per altra banda, l'Assemblea sembla que ha fet molt bona feina preparatòria de les lleis d'una futura república. Però aquesta sembla que no era la feina que havien esperat molts dels seus membres que s'havien imaginat un paper més lligat a accions de resistència i de protesta als carrers de Catalunya. Això ha pogut portar unes primeres decepcions, i ara unes de noves, perquè a molts membres els hi sembli que se'ls enviï cap a casa sense consideració ni miraments. Aquesta decepció, encara que equivocada, es pot comprendre. Però reaccions fora de to, podrien haver-se-les estalviat només que hom s'hagués pres la molèstia de mirar-s'ho una mica més enllà del petit (o gros) orgull personal.

Què vol fer el president? Reorganitzar la feina a l'exili amb

dues peces clau. Una seria la connexió directa amb els consells locals que són els que poden organitzar amb més possibilitats d'èxit les accions a l'interior. L'altra, posar en mans d'entesos i professionals la refundació de tota la preparació de lleis republicanes que fins ara s'ha fet, per tenir-ho tan llest com es pugui, per si el moment d'haver-les d'implantar arribés impensadament. Per mi, això és pràcticament una mostra de "confrontació intel·ligent", que és el que es demana des de fa temps per fer front a l'opressió per part de l'Estat.

Jo només puc dir què faria si fos un dels membres de l'Assemblea: no perdre temps a lamentar-me, sinó integrar-me en els consells locals, o fundar-ne d'altres on no n'hi hagi. Perquè l'important no és servir el país on hom vulgui, sinó allà on calgui i sigui possible.

Per cert, com a català resident a l'estranger, confio que el Consell trobarà la manera de què la representació que ara teníem a l'assemblea la tinguem també dins de la nova organització. Potser com a hostes assessors a la Cambra de consells locals?

Repeteixo: la situació actual no és equiparable a la política normal en un estat normal. És més aviat la d'un camp de batalla, on el general pot actuar encertadament o no, però que si la tropa en discuteix les ordres, la batalla ja està perduda. I en els moments més compromesos cadascú ha de córrer al lloc on pugui ser més eficaç i no entestar-se en una trinxera determinada.

Tinc una molt elevada opinió de la gent que s'ha pres la feinada de ser membre de l'Assemblea de Representants. I aquesta consideració em fa confiar que segueixi treballant per al país amb el mateix esperit de servei, al lloc on calgui i on, n'estic segur, seran acollits amb mans besades.